

Deia Josep M. Rovira Bellosó: "Una cosa és la fe cristiana i una altra és la identitat nacional"

Dij, 11/08/2011 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Que passi aviat aquest llarg cap de setmana!. Per favor, que vingui el Papa a Madrid, que torni a Roma i que els catòlics podem tornar a la normalitat!. No se si amb tant soroll podrem escoltar la seva paraula amb una mica de tranquil·litat, perquè a dia d'avui jo no la sento. Aquesta trobada amb els joves es un disbarat no en si mateixa sinó per com ha estat organitzada. Suposo que si no m'explico millor em quedaré sense una part dels lectors del bloc. Els prego que arribin fins al final.

Els ciutadans de Madrid porten mesos amb la campanya de la trobada mundial de la joventut. Totes les façanes d'esglésies, parròquies, col·legis i fins i tot centres públics (com l'Institut d'Ensenyament Públic de l'Avenida de los Toreros) llueixen banderes, guardons i anuncis de la vinguda del Papa. A la publicitat de El Corte Inglés, del Banc de Santander i un llarg reguitzell d'empreses hi ha el logo del JM2011, com si fos un campionat del món d'atletisme, una regata que dona la volta al món o la capital cultural del país. Que més dona!. L'importat es ser-hi present.

Això es així perquè aquestes firmes "tant cristianes" pagaran menys impostos, gràcies a que el govern de l'Estat ha considerat la vinguda de Benet XVI com un gran acte d'importància cultural. I es clar, això en un moment en el que el Govern no te ni per comprar pipes, cobra un altre sentit. No podem dir que ens ha sorprès la crisi a mitges, aquesta ja hi era abans de començar. El pressupost es de 50 milions d'euros, gairebé quasi deu mil milions de les antigues pessetes, sense comptar els costos directes de les empreses públiques (metro, autobús, Guàrdia municipal, etc.). Per mi, és una xifra obscena en un moment que Càritas fa més del que pot per donar als qui no tenen. Però es que aquesta visita de Benet XVI ha estat organitzada com una demostració del poder de L'Església Catòlica Espanyola amb Monsenyor Rouco al capdavant. No es conscient de que aquest tipus d'actes eren propis dels anys cinquanta, quan es va fer el Congrés Eucarístic, però no d'ara. Sembla que visquin amb el rellotge aturat. Quan L'Església Catòlica no ha dir pràcticament res sobre "els indignats" ara nosaltres sortim a dir "nosaltres som mes".

Aquí hi ha l'explicació de la "gran bronca" per la "gran parada" papal d'aquest cap de setmana a Madrid. A BCN va a venir a consagrar la Basílica de la Sagrada Família, a Madrid sembla mes un muntatge. He llegit avui que els organitzadors de la marxa dels laics no son en contra de la vinguda del Papa; el que critiquen es "la gran parada i el que costa". ¿A Madrid, no hi havia un altre lloc que no fos la Plaça de la Cibeles, just davant del nou Ajuntament, del Banc d'Espanya i de la caserna General de l'Exèrcit de Terra?. Es aquí on es mostra el poder i la glòria dels equips de futbol i ara, el de la nostra Església.

Si Jesús hagués anat a Madrid, agafaria l'avió allà on fos, en línia regular, en turista i al aeroport, l'esperarien alguns amics i amigues. En cotxe o en taxi marxarien fins a casa d'alguns d'aquests amics i mes tard faria per trobar-se amb els seus, els hi parlaria, compartiria el sopar, mes que probablement es trobaria amb els "indignats", els escoltaria i els hi explicaria com ho veu ell. Cercaria els

pobres i necessitats, allà on foren, i els hi faria arribar el seu amor i estima. No hi hauria milers de policies mobilitzats al seu servei i aniria vestit amb una camisa de màniga curta, amb uns pantalons lleugers (perquè no amb uns pantalons pirates?) i unes sabatilles còmodes. A la bossa d'esport hi portaria unes mudes i el diumenge al matí aniria a passejar al Retiro, com si fos un altre madrileny, allà on hi han instal·lat dos cents confessionaris perquè els pecadors puguin anar a rentar-se els pecats encara que abans no hagin demanat perdó als seus germans. És molt probable que anés a compartir l'Eucaristia a un petit convent de monges de les que ja no queden però hi aniria discretament sense que els mitjans de comunicació ho sabessin. Fugiria de les càmeres de la televisió. Tot molt llunyà a la parafernàlia que li espera a Benet XVI.

He citat a Rovira Bellosó perquè he recordat el seu llibre "La fe cristiana en la societat actual" (Edicions 62 - Llibres a l'abast) on recorda que "si algú creu que (la fe cristiana i la identitat nacional) van inseparablement unides, crec que exagera i que extrapola la finalitat de la fe, que és dur-nos a la vida eterna, i extrapola el que és el concepte de ciutadà, de nació i d'estat" (pag. 331). També perquè en aquest llibre, fa esment a una personalitat que va treballar i de molt a la vora, amb els joves. És Pere Tarrés que "expressa amb convenciment total aquesta vida com a amor a Jesucrist que forja la personalitat del jove, tot infonent-li la generositat, la justícia, el desprendiment, la puresa i, sobretot, l'amor al Senyor....A més, allò que predica, ell ho viu radicalment..."

No vull que vegin cap rancúnia en aquestes ratlles. Simplement que em costa veure'm en unes manifestacions que tenen poc a veure amb la meua espiritualitat. Podran trobar a Jesús els joves assistents en aquest marmàgnum de La Cibeles, com si la selecció Espanyola hagués guanyat el Campionat del Món de Futbol?. Desitjo que així sigui però soc escèptic. En qualsevol cas, escoltaré a Benet XVI, en qui espero molt més que aquesta gran parada.